

Hallo Y'all,

Welkom bij nieuwsbrief nummer 14. Deze keer gaan we iets heel leuks en iets heel moois doen. Lees gauw verder.

Vragen en opmerkingen

Niet zo veel. Slechts een persoon die reageerde op het feit dat de foto's nu apart opgehaald moesten worden, maar hij was wel positief: van hem mocht het zo blijven. Maar zelf ben ik er uiteindelijk toch niet zo tevreden mee. Er komt een moment dat ik al die nieuwsbrieven en foto's offline ga halen, en dan zit je met dode links in een nieuwsbrief. Ik kies er dus voor om jou de complete nieuwsbrief, met foto's, zelf te laten downloaden; of je het opslaat moet je zelf weten. Vanaf nu dus emails met links in plaats van bijlages.

Verder vroeg Bart, muzikant in een maastrichtse Brass Band, of ik ook een bepaald artikel had gelezen op de site van Offbeat? Dat vond ik zo'n leuke vraag dat ik besloot er een paragraaf van te maken, in plaats van een kort antwoord. Zie dus verder hieronder.

Tenslotte vroeg een nicht paaszaterdag hoe het met ons was? Zij zat The Passion te kijken, of wij die gezien hadden want het was opgenomen in New Orleans. Ja, dat hebben we gemerkt. De hele week voorafgaand aan de opnames vlogen hier pal boven ons huis elke avond enorme helicopters over, zo zwaar en zo laag dat ik de tafel voelde trillen. En echt enorm veel, tientallen per avond! Ric en Darron wonen hier vlakbij en die wisten ook niet wat en hoe. Na de tweede avond ben ik eens gaan zoeken op internet. Daar vond ik alleen maar telkens dezelfde vraag, en met name emotie: "Dit lijkt verdomd veel op september 2005! Mensen worden bezorgd. Wat zijn ze toch aan het doen?" Pas een dag van tevoren las ik in onze Volkskrant dat deze Nederlandse productie ook door Fox US gekocht was, en dat het een mega-productie zou worden in New Orleans. Toen vielen alle kwartjes. We zijn niet gaan kijken, hoewel het hier tien minuten fietsen vandaan was. Ik heb niks met geloof, waarom zou dat in New Orleans anders zijn?

Maar de emotie was me niet vreemd. Het is lang geleden, we zijn inmiddels al weer zeven keer hier geweest sindsdien (deze keer niet eens meegeteld), maar dat typische zware heliportergeluid: dat zit diep.

Verder hebben we onlangs een hele leuke lunchdate gehad met de Consul, waar we nog steeds altijd even mee schrijven als we in de stad zijn. Ze leest nu ook onze nieuwsbrieven, en vertelde mij dat ze zelf ook lid is geweest van Krewe of Tucks. Wat leuk, een ervaringsdeskundige. Ze vertelde dat het inderdaad is begonnen als een studentenclubje, allemaal stamgasten van cafe Brother Tuck. Ze zijn begonnen als een lopende groep, geen eigen Parade. Ze sleepten een kar met een toilet mee, handig. Dat kennen we in Maastricht ook wel, he jongens?

Dat toilet is nog steeds een symbool van Tucks, als troon op de eerste wagen voor de King maar heb je ook die bril gezien op iemands neus in mijn vorige nieuwsbrief?

De Yat Quiz

Wat bedoelt een Yat nou weer met Yeaux Bra, en Cap, en Chief, en Cher?

De kwestie Frenchmen en Bourbon

Zoals gezegd, muzikant Bart vroeg mijn/onze mening over een artikel dat hij had gelezen op de site van Offbeat¹. In [dat artikel](#) geeft hoofdredacteur Jan Ramsey haar mening over de mogelijke verloederding van Frenchmen Street.

Ik was de discussie al [eerder tegengekomen](#), in het Jazz Fest Forum, en was dus op de hoogte van de verschillende sentimenten.

Voor de leek: ik zal het uitleggen. Bourbon Street, New Orleans is wereldberoemd. Ik kan me niet

1 Offbeat: zie nieuwsbrief nummer 8

voorstellen dat er iemand is die met een stalen gezicht kan zeggen: “Bourbon Street?”. Je hebt altijd wel een docu gezien, een folder bekeken, een liedje gehoord of een artikel gelezen waarin die vier woorden altijd samen worden genoemd: Bourbon Street, New Orleans. Iedere toerist wil dus rechtstreeks vanuit het vliegtuig naar Bourbon.

Ik laat het aan Nicole over om jullie te vertellen hoe gezellig Bourbon Street in het echt is, zij kan dat veel beter dan ik :-D. Stel je alvast Valkenburg (L) voor, in het hoogseizoen. Dan ben je een beetje voorbereid.

Frenchmen Street ligt net buiten het French Quarter. Het is te lopen maar niet te kruipen, dus de gemiddelde Bourbon-toerist komt er niet. Vandaar dat het altijd het gefluisterde geheimpje van de ware liefhebber bleef: ga naar Frenchmen, dat is veel leuker en daar komen de *locals* ook.

Dat laatste kan ik niet beamen, ik ga hier niet beweren dat ik alle *locals* ken en ze daar tegen kom. Ik denk het in ieder geval niet; *locals* gaan liever naar het kroegje op de hoek, en er zijn in New Orleans heeeeeeeeeel veel hoeken.

Maar samenvattend: Bourbon – Blijf vooral weg. Frenchmen – leuk! Zeker sinds mijn Louisiana Music Factory—de CD-winkel—er drie jaar geleden heen verhuisde kom ik er minimaal een keer per week. En de verdieping boven de LMF is het kantoor van Offbeat, en dus Jan Ramsey.

Ze zal dus vast uit ervaring spreken in het artikel, en ik kan ook helemaal meegaan in haar analyse. Hoe goedkoper je het maakt, hoe goedkoper het publiek wordt. Ongetwijfeld.

Maar Bart vroeg onze ervaring, en onze mening.

Nou.

Wij zijn op Frenchmen geweest op St Patrick's Day. Feestdag van de Ieren, en Ierse feestdagen worden doorgaans vochtig gevierd. Ik had er dus een hard hoofd in: feestdag, dronkenschap, avonduren. Maar we wilden per se die band dus, dus huppekee.

De eindstand is: Nicole 100% mee eens, Boi 0%. Hahaha, ik leg het zo uit.

Het was wat drukte betreft een “gewone” Frenchmen avond, eigenlijk zelfs een beetje rustig. En in dba—dat is de kroeg waar de band speelde—hingen maar twee dronken lorren rond. Een amerikaan die halverwege de eerste set in slaap viel en zijn volle fles bier liet vallen; en een Brit die hier op conventie was van de *International Association of Toxicology*. Ja, ik weet het. Dat is zo'n schot voor open doel dat ik de grap niet ga maken. Of ja toch: die avond had hij van zijn werk zijn hobby gemaakt hahahaha. Het lukte hem in ieder geval om tegen een tafel te stuiteren die tegen een monitor stootte die tegen een microfoon stootte die de zanger bijna de tanden uit de mond sloeg. Britten maken overal vrienden.

Wat je vervolgens moet weten is: Nicole heeft een onverklaarbare aantrekkingskracht op dronken kerels². Beiden hingen dus, amerikaan voor het begin van de set, brit in de eerste pauze, tegen Nicole allerlei dronken verhalen op.

Conclusie: ik ben een *cabbage* als het op Bourbon die St Patrick avond niet struikelen over dronkelappen was. En op Frenchmen waren het er twee, waarvan nul voor mij.

Ik persoonlijk denk dus dat het enorm meevalt.

En nu iets heel leuks!

Yes! We gaan dood. Leuk!

Hahaha, ik zie je gezicht al voor me als je dit leest. “Waaaat??!!”

Maar het moet gezegd: *New Orleans, where they put the fun in funeral*. Dat is een bumpersticker die je hier kunt kopen. Hugo, ook een maastrichtse muzikant, vertaalde dat ooit voor me met: New Orleans, waar ze de *fun* in begrafunissen zetten.

Hier in New Orleans kent men het fenomeen Jazz Funeral. Iemand van betekenis—muzikant, weldoener, in ieder geval iemand die door de hele gemeenschap gewaardeerd wordt—krijgt de eer van zo'n Jazz Funeral. Het is dus niet voor iedereen weggelegd.

De stoffelijke overschotten worden thuis opgehaald onder begeleiding van trieste Brass Band muziek, en de hele weg naar de begraafplaats loopt die Brass Band voorop, almaar *dirges* spelend. Dan volgt de teraardebestelling. Ik noem het maar zo omdat het nu eenmaal zo heet in het

2 Ik weet er alles van. De aantrekkingskracht bedoel ik, niet dronken, en wel verklaarbaar.

Nederlands. Ik leg het uit in de volgende paragraaf.

Zodra die teraardebestelling is gebeurd echter, begint die Brass Band uptempo feestmuziek te spelen. Dit als teken van waardering voor het leven dat de overledene heeft geleefd, en het feit dat men hem nu “*let go*”, heeft laten gaan.

De net nog zo strakgestreken achtergeblevenen gaan helemaal los. Zakdoekjes—tegen de tranen en het zweet—gaan in de lucht, parasolletjes—tegen de zon—worden rondgeslingerd.

Dit feestelijk (ahum) gebeuren trekt dan weer andere mensen aan, die puur voor de muziek mee gaan lopen. Dat noemt men dan de *second line*.

Tegenwoordig is *second line* een vergaarbak geworden voor van alles dat achter een Brass Band aan loopt en met zakdoekjes zwaait, reden of geen reden. Ook de jaarlijkse parades van diverse “buurtverenigingen”, de zogenaamde *Social Aid and Pleasure Clubs*, heten *second lines*. Zie daarvoor nieuwsbrief 6, “Mardi Gras aflevering 1”.

Ik heb wel foto's van dat soort *second lines*, maar ik heb nog geen foto's van een Jazz Funeral. Die moet ik je dus schuldig blijven.

En eerlijk gezegd... als het ons alleen om de foto's gaat, weet je: laat maar. Ik zal er als de kippen bij zijn, maar zoals ik al zei: het is een eer voor mensen die gewaardeerd werden door de gemeenschap, en grote kans dat ik ook een waardeerder ben bij de volgende gelegenheid. Iemand die ik ken en bewonder dus. Dan heb ik ze toch liever levend...

En nu iets heel moois!

Yes! We worden begraven. Mooi!

In een volgende nieuwsbrief zal ik allerlei vertellen over geografie en topografie. Voor nu kan ik volstaan met: modder en moeras.

In de tijd dat New Orleans nog jong was, 1718 tot 1899, het jaar dat de pomp werd uitgevonden door [A Baldwin Wood](#), was het hier een en al moeras en zompigheid. Het waterpeil was dikwijls zo hoog dat de beminde overledene twee dagen later al weer langs kwam drijven.

Men heeft nog een korte periode geprobeerd te begraven in de dijken, maar ja, ook die worden vochtig en bovendien: om te begraven moet je graven en als dijken iets niet leuk vinden...

Daarom is ook op dit gebied in New Orleans een onvergelijkbare traditie ontstaan: bovengronds begraven.

Afhankelijk van welvaart van de familie worden grote of kleine gebouwtjes gebouwd, waar complete dynastieën in begraven kunnen worden. Dat zit zo: het stoffelijk overschot wordt in de crypte geschoven en ze wordt gesloten. Als het nodig is dat een volgende persoon begraven moet worden gaat de crypte open, de beenderen worden verzameld en in een pot gedaan, en tot achterin het hoofdeinde geschoven. Zo ontstaat dan ruimte voor de nieuwe bewoner. Er moet wel minstens een jaar en een dag tussen beiden zitten. Zo niet wordt voor de “opvolger” een tussentijdse oplossing gezocht. Ik heb onlangs nog iemand horen vertellen over waarom precies een jaar en een dag, volgens die persoon zou het zijn omdat als iemand op kerstdag begraven wordt, er niet het volgend jaar opnieuw op kerstdag actie ondernomen hoeft te worden. Zoiets in ieder geval, ik ben de details kwijt want ik was aan het luistervinken in de bus.

De allereerste cemetery (begraafplaats) is de St Louis Cemetery number 1, [hier op google](#). Zoals je ziet, net buiten de originele oude stad die nu French Quarter heet.

Gaandeweg groeide de stad, en met haar het aantal cemeteries. Er zijn nu dus ook St Louis 2 en 3, en Lafayette 1 en 2, en ga zo maar door.

Op een gegeven moment werd de aanwas—nee, verkeerd woord, ik bedoel krimp zo groot door burgeroorlog en [Yellow Fever](#), dat er drastische stappen genomen moesten worden. In een gebied dat destijds midden in de moerassen lag en nauwelijks bewoond was, het diepste punt in de geografische kuil, werden hele grote cemeteries gemaakt.

De cemetery in Metairie ([klik hier voor google maps](#); spreek uit als MEDderie) is gigantisch. En vergis je niet he, dat groene stuk half zo groot aan de overkant van de snelweg is nóg een cemetery. St Louis #1 is vanwege de ligging dicht bij het FQ het populairst bij toeristen en rondleiders. Maar het is bij lange na niet de mooiste. Het heeft wel wat pittoresks, omdat veel graven inmiddels zo oud

zijn dat ze beginnen te vervallen, maar als je echt mooi wil zien moet je naar [St Louis #3](#), dat is te fietsen via Esplanade, of naar Metairie dus. Bovendien wordt in elk toeristenboek gewaarschuwd voor individueel bezoek van St Louis #1. Met al die minikerkjes ben je al gauw uit het zicht verdwenen en een gemakkelijke prooi voor gespuis. Altijd in een groep bezoeken dus. Nee dan Metairie. Volgens Nicole wordt Lakelawn Cemeterie op internet een van de mooiste begraafplaatsen ter wereld genoemd. En zo rustig, en ruim.

Ik kwam er terecht omdat ik de Weeping Angel (hulende engel) wilde zien. Elke fotograaf die zijn werk in het FQ verkoopt heeft haar wel, en ook veel boeken en ansichtkaarten hebben haar mooi in beeld. Die foto moest ik dus ook hebben.

Prachtig. Zo mooi en toch zo verdrietig.

Tot mijn verbazing was het overigens geen volwassen vrouw, zoals ik mij altijd had voorgesteld, maar was ze ongeveer zo groot als een meisje van een jaar of tien. Hoe moet een kerel het dan nog droog houden vraag ik je?

Nee grapje, maar het draagt wel nog een keer bij aan het serene, het emotionele, en het intense verdriet dat je hier ziet.

Straks aan het eind nog een foto, in de fotopagina's. Ik ben overigens niet helemaal tevreden over deze foto's, ik wil dus nog een keer terug—ook voor de rest van de cemetery uiteraard want ze is echt enorm. Ik las vandaag in de lokale krant dat er binnenkort een wedstrijdloop wordt gehouden. Kun je nagaan. Het was van origine overigens ook een renbaan, dat is wel een [leuk verhaal](#). Je ziet de ovaal nog terug op google maps.

Tenslotte nog iets grappigs

Het is me al vaker opgevallen dat hier ontzettend veel Pria rondrijden. Meervoud van Prius. Prius, Pria. Circus, circa. Toch?

Anyway. Opvallend veel dus. Veel meer dan in Nederland.

Laatst was ik wat aan het google earthen en toen viel me op dat hier bij ons achterom een Prius stond met racestrepes! Hahaha ja echt. Zoek het maar op.

Een paar dagen later vond ik de originele auto, niet op Piety maar op weg naar Ric en Darron:

Ik heb er zelf ook een paar rondjes in geraced, kun je het zien? :-D

Nee even zonder gekheid, die streep betekent gewoon dat de eigenaar een Saints-fan is. De Saints, de lokale footballclub, hebben goudkleurige helmen met die zwart-witte streep, en franse lelies op het shirt (zie het portier).

Oplossing Yat Quiz

Je loopt over straat en iemand komt je tegemoet. Je staat in een rij met enkele andere mensen. Je wijst iemand de weg of raapt iets voor hem op.

Als die persoon dan zegt: “hello buddy”, of “after you, buddy”, of Thanks bud!” dan is die persoon 100% niet van hier. Echte Yats zeggen geen “buddy”, ze zeggen Bra, Cap, Chief of Cher(e). Bra staat dan voor brother, en cap staat voor Captain.

Zelfs Dahlin' of Sweetie wordt hier zonder schaamte tegen wildvreemden gezegd; het overkwam mij laatst nog door een serveerster in een kroegje hier.

En die Yeaux, die heb ik zelf verzonnen. Yo is ongeveer hetzelfde als hey, of hallo, of jij daar. Maar omdat New Orleans van origine Frans was wordt de O hier heel vaak gekscherend als EAUX geschreven. Geaux Saints, vind je op heel veel bumperstickers. Go Saints dus, de footballclub.

Maar vanmiddag zagen we een reclame voor een bank waar een foto van een bankpasje op stond, in naam van John Deaux. LOL, niet John Doe maar John Deaux dus. Geweldig toch? Ze maken zelfs van *Jan met de Pet* een *Jan met de Trompet* hier hahaha.

De tussenstand

In nieuwsbrief 1 vertelde ik dat het onze bedoeling was om aan het eind van de rit samen met jullie te kunnen zeggen: er is inderdaad tweeërlei Amerika, namelijk New Orleans en de rest.

Aangezien we dit paasweekend de helft van ons verblijf hebben bereikt—dat klinkt suf maar het glas halfvol betekent nog steeds gewoon drie hele maanden te gaan!—wordt het tijd voor een tussenstand.

	Rest van de VS	New Orleans
Yat	Wat?	Yat.
Mardi Gras	Is een dinsdag.	Is een vette dinsdag.
Overlijden en begraven	Meh. Ik zou het niet doen.	Is leuk! En mooi!
Muziek	Af en toe.	Af en toe eens even niet, alsjeblieft.
Frenchmen	Rare gasten met albinopetjes en stokbrood.	Ja leuk! Hoe laat?
Yeaux John!	John Doe?	Neaux, John Deaux!

Later!

Volgende keer ga ik overigens een nieuwsbrief op thema sturen, ik ben benieuwd wat je daarvan

gaat vinden. Hij is al bijna af, dus het zal niet zo lang duren als deze keer.

Boi.

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord "aanmelden" of "afmelden".

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

[13 \(Boi\)](#)

[12 \(Nicole\)](#)

[11 \(Nicole\)](#)

[10b \(Boi\)](#)

[10 \(Boi\)](#)

[09 \(Nicole\)](#)

[08 \(Boi\)](#)

[07 \(Nicole\)](#)

[06 \(Boi\)](#)

[05 \(Boi\)](#)

[04 \(Nicole\)](#)

[03 \(Boi\)](#)

[02 \(Nicole\)](#)

[01 \(Boi\)](#)